

ל ש לו שיער שחור, שכיפה ומיגבעת שחורה מכסים עליו. זקנו שחור ובגדיו צנועים וכדים. הוא נראה כמו תלמיד-חכם, והוא גם כזה, ובנוסף לכך הוא צייר, צייר שחור בתשובה. זהו מיכאל עמרני המתגורר בשכונת-התיקוה התל-אביבית. כיצד מסתדר הציור עם הדת, האם לא נאמר בתורה במפורש, "לא תעשה לך פסל וכל תמונה"? כן, בהחלט נאמר, מאשר מיכאל עמרני במיבטא תימני מודגש, אבל אנשים לא שמים לב להמשך הפסוק, האומר: "לא תשתחוה להם, ולא תעבדם." לדעת עמרני אסור לסגוד ולעבוד אבל לצייר, מתוך אהבת הציור, זה בסדר.

סמל הזימה. כאשר חזר בתשובה, לפני שנתיים, הרגיש שהתורה היא ערך עליון מכל הדברים היומיומיים. עמרני נבהל וחשב בליבו שאסור לצייר, ניתק את כל הפסלים שפיסל בחייו, הפסיק לצייר, חשב לשרוף את כל תמונותיו ואף קרע רישומי-עפרים שצייר ואשר סימלו עתה עבדו את הזימה (סקיצות שהמורה שלו לציור המליץ למכור בחמשת אלפים שקל הרישום).

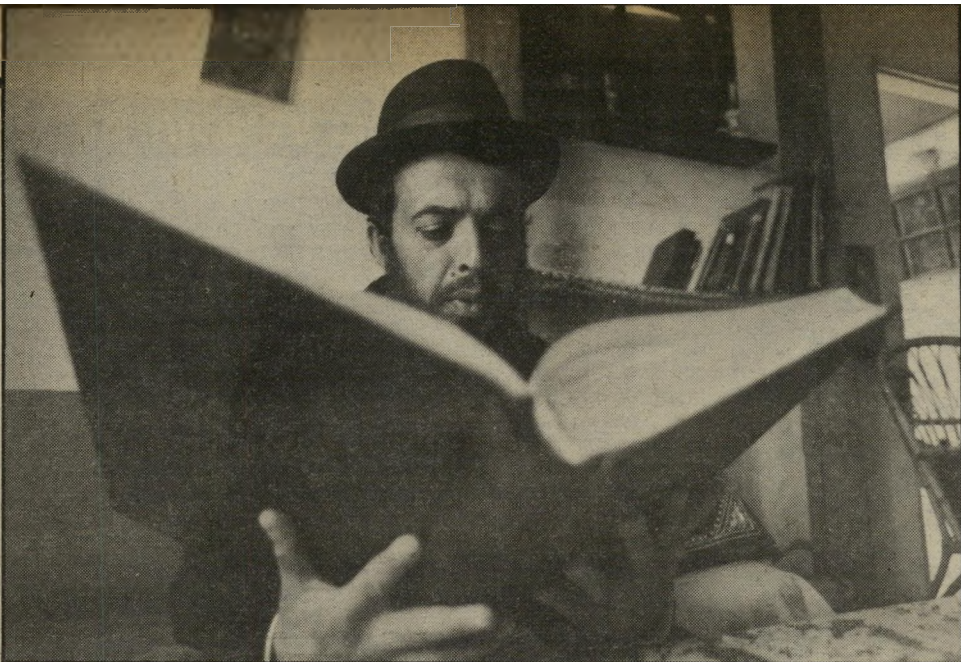
עמרני פנה אל הרב שמואל מזוז, ראשי-שיבה, הזמין אותו לבית ושאל אותו אם מותר לו לצייר, אם כי חשש מאוד מהתשובה.

הרב התפעל מציוריו ואמר לו: "למה שלא תמשיך לצייר?"

אבא של הציירים. עמרני נולד וגדל בכרם-התימנים בתל-אביב. הוריו הרתיים חינכו אותו למיצות ולמעשים טובים. הוא סיים בית-ספר עממי דתי ועבר לשיבה תיכונית.

בגיל 16 החליט שהדת היא לא בדיוק משאת-חיינו, הוא עזב את הישיבה והפך חילוני, התחיל לעבוד כנגרות. בגיל 20 התחתן עם דליה מראשי-העין ונולדו להם שלושה ילדים.

עד אז צייר עמרני מדי פעם ציורים לא מקוריים, היה מעתיק ציורים ("בשביל הכסף") מתוך לוח-שנה. המיפנה החוק בציור חל לפני חמש שנים. דודו, הצייר דויד תמרי, ערך תערוכה בגלריה ידועה בתל-אביב. עמרני, שהיה בין המוזמנים לפתיחה, ראה עשרות אנשים העומדים ומביטים בהתפעלות בציורים הנאיביים של דודו

הרב אמר לו: "מותר לצייר, אך אסור לסגוד לציורים!"

הצעיר: "חשבתי לתומי — מה כולם מתפעלים מהקישקושים הפרימיטיביים בייס, הנאיביים האלה, התלויים על הקירות? מה יש בהם? או שהאנשים האלה פסיכים או שאני טיפש. והיו שם פרופסורים ואנשים ידועי-שם. אז אמרתי לעצמי: אם הוא צייר, אז אני האבא של הציירים."

זאת היתה קינאה חיובית, ולמחרת התחיל עמרני לצייר, בצבע שמן, את הבית ההולנדי של הצייר פיטר וארדייק — תמונה שמצא בלכסיקון לאמנות.

איתמר סיאני, בן-דודו של עמרני וצייר גם הוא, בא, ראה את התמונה ואמר שהיא טובה מאוד, אבל לא הבין מדוע הוא מתחיל בציור כל-כך מסונך. תמונתו הבאה של עמרני היתה העתק דיוקן שצייר רמברנדט, של יאן סיקס, ראש האורחים, שהיה ראש-העיר של אמסטרדם וחברו הטוב של רמברנדט.

התמונה ענקית (100 על 60), בצבעי-שמן כתום חום. ציירים שראו את התמונה התפעלו, נדהמו כיצד הגיע עמרני לגוונים ולקפלים בכך בלי ללמוד. הוא צייר את התמונה במשך שבוע.

כיצד ידע לצייר בשמן? פשוט, הוא ניסה. העובדה שהיה פעם צבע, גם כן עזרה לו.

השכלה פורמאלית. אחרי חצי שנה באו אליו שכניו, בחברת מבקר אמנותי, ביקשו ממנו להשתתף בתערוכה קבוצתית, כדי להראות שבשכונת-התיקוה יש גם דברים חיוביים.

כתב אחד העיתונים על תמונותיו של עמרני בתערוכה: "הוא מציג דיוקנאות מסוגננים בשמן, שיש בהם ייחודי" מילים אלה דחפו את עמרני ללימודים. הוא רצה בהשכלה אמנותית פורמאלית.

הוא נרשם למכון אבני למד שם את יסודות הציור, זרמים בציור, למד לצייר בגואש, בטוש, בשמן, רישום וטכניקה של פנדה.

יש אלוקים! עמרני למד באבני במשך שנה. בסוף אותה השנה, בחורף, היתה שנת בצורת והרתיים התפללו לגשם. החזאי אמר שלא יירד גשם. ופיתאום התחיל לרדת גשם.

עמרני זוכר שנסע על הקטנוע שלו, כולו נרגש על כך שיורד גשם ובכל

הצייר שחזר בתשובה

אמא חנה עמרני התפעלה גם היא מהדיוקן שלה שצויר בידי בנה, אבל שמחתה הוא העיקרית על כך שהוא חזר למקורות הדת ו"מתענג בעולמו של הקדוש-ברוך" הוא. מיכאל החליט לחזור בתשובה אחרי שירד גשם בניגוד להודעת השרות-המסאורולוגי.

אבא ישראל עמרני גאה מאוד בבנו הצייר ומתמלא כיצד הוא מצליח לצייר אותו בצורה כזאת. אין זה הבן הצייר היחיד במשפחה, כי גם הבן שלום הוא צייר ותיק והוא מחזיק ברשותו מיכחול וצבעים. שלום עודד את מיכאל, צבעו לשעבר, בתחילת דרכו.